

1) - Octubre 1938

Estimada Mica - Es molt mal fet de pagar-te el teu estorç d'escriure-me amb una nova Maqal Ra, en lloc de la carta que esperes?

He fet tant de cora - res de nou, però - agnes la larda, que ara t'hauria d'escriure Veçnik dament, i no se' ho. Per ~~te~~ pagar d'una vegada aquest deute et' contare ara l' Atis Võria del Dr Jekyll i Mu Ajde (No estic segur que aquestes y hagin de ser grosses, però tant se val.).

Doncs el Dr Jekyll, era un metse jove, intel·ligent, maco, i bona persona. Viuria Jeliç, i estava enamorat de la bella hilla

del més important: padricant de hidens a la
vita. Però un bon dia, el va visitar de
dimmis de l'ambició, i el home va va
li dedicar-se als estudis superiors. Va va
fer-se un laboratori d'alquímia en les soltes
d'una casa veïna de la seva, i va obrir-se
una porta secreta entre els dos departaments.
En les seves anvegatals es passava tota la ho
ves llimes, emper per la seva bella ambició.
A la fi va veidir, i va arribar a compon
de tots els elements necessaris, i a establir
la fórmula quantitativa del mercuri líquid
que havia de pertreure-li, herent-lo, com
viar la seva personalitat.

1-X-37-(b)

1-x.37. 2
Amb quina emoció va enriar-se'l per Wimer
cop! Va cobrir a mirar-se al mirall. El
Dr. Jekyll s'havia convertit en Mr. Hyde; Un
monstre repulsiu, bastijós, etc etc. Tots els mals
instints que el bon Dr. Jekyll amava tan solenats
al fons del seu esperit, s'havien sortit a la llum,
quan aquest ja no era més que el Mr. Hyde.
Va restar-se de circumstàncies i sortí. Era de
nit. No oïen les còmiques quin va ser el
Wimer Adamantment que va escapar. Però,
quan l'endemà ala matinal^{mada} pujava les escales
de la solba, i havia la don de l'oca que li
calia per tornar-se a transformar, i resoldre
mir el Dr. Jekyll, tots els seus Manaments,
-seis des, oi? - haurien estat conculcats.

i així es van anar passant els dies. El Dr. Jekyll
era més que mai estimat i respectat. Com
que tots les seres terribles les guardava peti
~~seu~~ Mr. Hyde, aquest esdevenia cada
vegada més un ensendia del mal, mentre
Hidrell la conducta d'aquell era cada vegada
més perfecta. La filla del fabricant de vidres
hi va dir que si i si haurien de casar
molt aviat. Però, ah! una nit que Mr.
Hyde s'explorava regaladament menjant-se
el helze de la sopa d'un sereno, aquest

el va descoliar i el va empenjar. Mr. Hyde coneix
cap a la seva solba, pels canvis obscurs. Si arriba
allí, un cop llegit el tractat màgic, no li cal
dir tènues coses, car ningú no identificaria l'
assassí en la remissible persona del Dr. Jekyll.

El sereno l'encalça cada vegada de més nov. El
moment és dramàtic. A la fi, aconseguix arribar
al seu domicili, i entra al portat de casa seva.

Què importa que el sereno hagi vist on es troba
va? i home es considera salvat.

Però, les aparicions - no figures - són rars
i gaires. Mr. Hyde, en sortir, s'havia deixat
la finestra oberta, i durant la seva absència, el
gat de la moixeta que viu a sota, ha entrat
per la rendada i s'ha passejat pel laboratori
de l'aparell de l'úter. Quan Mr. Hyde va
entrar, ven amb força com els seus plànctons

romperts i trencats estan, en mill horis per
rena. Retrats i aquarel·les han estat també associ-
nats.

I sent el sereno que sura l'escala, però minúscol
del seu desvetllat és terrible, la raia de Peir bella
fets es sens nervis. Només pot, perquè per la veritat
secretar que el amia al despatx del Dr. Jekyll, però
això seria destinar tota la bona part de la
sera cara meitat. Ha de veure, tan mal-est
~~ho aprofitat~~ momentàniament allungat de l'escanot
que el cerca, perduda tota esperança, però, se'n va
a acomiadar-se de la filla del pallicant, la que, en
rene aquell monstre desolador com en basca. I
en sortir de casa d'ella, un tret acaba amb el
Dr. Jekyll i Mr. Hyde.

Stevenson. - per la còpia, Màrius